

sissa ollut) — syömään ja juomaan. Mutta mitä enemmän syötiin ja juotiin sen kovempia sanoja sanottiin Bobrikoffille — joka oli Helsingissä — ja taas juotiin.

Ensitöiksensä kokous päätti kehoittaa levittämään Valvojaa ja Juhani Ahon „Lastuja”. „Lastut” eivät silloin vielä olleet „allegorisia kuvauksia”. Allegorisiksi muutti Aho lastunsa vasta Laukon torpparien lakon aikana.

Mies mieheltä vakuuttivat, kokouksessa olevat herrat, etteivät he Bobrikoffin juoniin taivu, ei hyvällä eikä pahalla, että he ovat valmiit uhrautumaan „kokonaan isänmaalle” — ja vähän päästä tarkastivat, kestävätkö ovet täydessä lukossa ja ovatko ikkunat tarkasti peitettyinä.

Kun oli juomalla päästy siihen tilaan, jossa ihravatsaansa tarkasti suojeleva herrasmi-skin uskaltaa vallankumouksellisesti — puhua, alkoi varsinainen „passivinen vallankumous”. Kilvalla valloitettiin Suomea suomettarelaisilta ja Bobrikoffilta — puheilla. Herrat olivat lavalla ja me, „kattajainen kansa”, räätäli Markkanen ja kymmenkunta konepajan työläistä, olimme alhaalla. Me valloitimme Suomea. Herrat olivat sankareita, Döbelnejä ja Adlercreuzeja, me urhoja, vähintään yhtä urhoollisia ja pölkkypäisiä kuin Sven Dufva.